

Sygn. akt III Ca 1478/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa - Dębska (spr.)

Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SR (del.) B. K.

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko J. S.

o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 maja 2014r., sygn. akt IV RC 639/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że:

a) **w miejsce zasądzonych w nim alimentów zasądza alimenty w kwocie po 1000 (tysiąc) złotych miesięcznie,**

b) **w pozostałej części powództwo oddala;**

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania odwoławczego;

3. oddala wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Leszek Dąbek

UZASADNIENIE

A. S. pozwem z dnia 14 października 2013 r. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego J. S. alimentów po 1.500 zł miesięcznie, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w płatności którejkolwiek z rat, tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. Wskazała, iż pozostaje z pozwanym w związku małżeńskim, niemniej pozwany wyprowadził się w grudniu 2012 r., z powódką pozostaje dwóch uczących się synów stron. Pozwany początkowo przekazywał powódce po 1.500 zł miesięcznie, jednak następnie obniżył świadczenia, przestał uiszczać je regularnie.

Pozwany uznał żądanie pozwu do kwoty 800 zł miesięcznie, w pozostałej części wnosząc

o jego oddalenie. Wskazał też, że 21 stycznia 2014 r. złożył do Sądu Okręgowego w Gliwicach pozew o rozwód.

Zaskarżonym wyrokiem częściowym z dnia 19 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki alimenty po 1.500 zł miesięcznie za okres od 14 października 2013 r. do 20 stycznia 2014 r. Zawiesił postępowanie co do świadczeń za okres od 21 stycznia 2014 r.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że strony pozostają w związku małżeńskim od 1994 r., z którego pochodzi dwoje dzieci: 19 – letni N. S. oraz 16 – letni T. S.. Strony zamieszkiwały wspólnie do grudnia 2012 r., kiedy to pozwany wyprowadził się.

Powódka A. S. liczy 47 lat, jest zatrudniona w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Z. za średnim wynagrodzeniem rzędu 2.842 zł netto miesięcznie. W styczniu 2014 r. zaciągnęła w zakładzie pracy pożyczki na kwoty 10.000 zł oraz 6.000 zł, które przeznaczyła na spłatę długów zaciągniętych na remont domu, który odbył się w 2011 r. oraz na spłatę części samochodu C. (...), który kupiła za kwotę 40.000 zł, a których miesięczna rata wynosi łącznie 700 zł. Powódka zamieszkuje wspólnie z synami w domu, który stanowi jej własność. Na koszty utrzymania domu składają się: opłata za energię elektryczną - 300 zł miesięcznie; zakup 4 ton węgla - 2.800 zł rocznie; opłata za wywóz śmieci - 30 zł miesięcznie; opłata za internet - 200 zł miesięcznie; podatek od nieruchomości - 400 zł rocznie. Na paliwo powódka przeznaczą 400 zł, na żywność dla siebie i synów - 1200 zł. Starszy syn stron N. ukończył technikum budowlane, przed nim egzamin zawodowy. Zrezygnował z matury, zamierza podjąć pracę. N. od maja 2013 r. korzysta z samochodu, który kupił mu pozwany. Czynnienie uprawia lekkoatletykę i biegi górskie. Młodszy syn T. uczęszcza do technikum hotelarskiego, skończył I klasę, nie korzysta z zajęć dodatkowych. Do czerwca 2013 r. uczęszczał na kurs języka japońskiego, który opłacił mu pozwany. (...) stron są zdrowi. Nie wyjeżdżają na wakacje. Mają kontakt z pozwanym.

Następnie ustalił Sąd, że pozwany, z zawodu technik górnik, pobiera świadczenie emerytalne w wysokości 4.070 zł netto miesięcznie. W 2013 r. otrzymał z zakładu pracy odprawę

w wysokości 35.000 zł netto. Z powyższej kwoty przeznaczył 7.000 zł na naprawę samochodu S. (...), który rozbiła powódka w 2013 r., a na zakup którego małżonkowi zaciągnęli kredyt

w wysokości 49.000 zł. Ponadto zakupił starszemu synowi samochód osobowy P. (...) za kwotę 7.800 zł. Pozwany do sierpnia 2013 r. przekazywał powódce na utrzymanie kwotę 1.500 zł miesięcznie. Ponadto przekazał jej w sierpniu 2013 r. kwotę w wysokości 500 zł na zakup książek dla syna. Natomiast od września 2013 r. zaczął przekazywać powódce po 800 zł miesięcznie, która następnie została przez niego wyrównana do kwoty po 1.000 zł miesięcznie. Ponadto pozwany miesięcznie przekazuje synowi N. po 200 zł. Pozwany zamieszkuje w mieszkaniu swojej matki w Z.. Na koszt utrzymania mieszkania składają się: opłata za energię elektryczną - 140 zł miesięcznie; opłata za gaz - 45 zł miesięcznie; opłata za telefon stacjonarny - 80 zł miesięcznie; podatek od nieruchomości - 200 zł rocznie oraz od gruntu - 100 zł rocznie; opłata za wodę - 160 zł co cztery miesiące. Dodatkowo pozwany spłaca raty za samochód S. (...) i zmywarkę, łącznie kwotą 880 zł miesięcznie. Zmywarka pozostała w domu stron. Na paliwo pozwany przeznaczą 280 zł miesięcznie, na zakup żywności - 600 zł. Wiosną 2014 r. zakupił starszemu synowi opony

z felgami za 2.000 zł. Z okazji świąt oraz urodzin przekazuje synom po 200 zł. Opłaca ubezpieczenie za samochód - 1.600 zł rocznie oraz ubezpieczenie za samochód syna - 780 zł na rok. Nadto pozwany opłaca swoje ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 90 zł miesięcznie. Sfinansował część kursu na prawo jazdy syna. Za kwotę 1.000 zł nabył psa.

Ustalenia te poczynił Sąd w oparciu o dowody ze wskazanych dokumentów oraz zeznań stron, które uznał za wiarygodne.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd Rejonowy wskazując na art. 27 kro

i wynikającą z niego zasadę równej stopy życiowej małżonków, doszedł do przekonania, że roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie. Zważył Sąd na trudniejszą sytuację finansową powódki niż pozwanego. Miał na uwadze, że od chwili wyprowadzenia się pozwanego cały ciężar utrzymania domu spoczywa na powódce, na której utrzymaniu pozostają też synowie stron. Wskazał Sąd na nieregularność wpłat pozwanego, co utrudnia planowanie budżetu. Mając na uwadze, że pozwany w przeszłości regularnie przekazywał powódce 1.500 zł miesięcznie uznał, że kwota ta mieści się w granicach możliwości zarobkowych pozwanego, czyniąc jednocześnie zadość zasadzie zachowania równej stopy życiowej małżonków. Orzeczeniem objął zamknięty okres

z uwagi na zawiśnięcie między stronami sprawy o rozwód.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w części zasądzającej ponad kwotę 1.000 zł miesięcznie oraz wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa ponad kwotę 1.000 zł miesięcznie oraz adekwatne rozstrzygnięcie o kosztach procesu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi pierwszej instancji. Zarzucił mu szereg błędów w ustaleniach faktycznych, odnoszących się do zakresu potrzeb rodziny; stopnia ich zaspokojenia przez pozwanego; dobrowolnych świadczeń alimentacyjnych pozwanego; środków, jakimi dysponowała powódka w okresie objętym rozstrzygnięciem; obciążeń finansowych pozwanego. Podkreślił, że w spornym okresie przekazał dobrowolnie powódce po 1.000 zł miesięcznie, niezależnie od dalszych kwot przekazywanych synom.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania odwoławczego wywodząc, iż zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego musiała odnieść skutek.

Wprawdzie ustalenia faktyczne zostały poczynione przez Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy i zasługujący na aprobatę, a apelujący nie zdołał podważyć poszczególnych elementów ustalonego stanu faktycznego, bowiem w istocie nie kwestionuje tych ustaleń, a podjęte na ich podstawie wnioski co do ziszczenia się przesłanek do uwzględnienia roszczenia opartego na przepisie art. 27 kro. Dlatego Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do korekty dokonanych ustaleń faktycznych, przyjmuje je za własne. Oddaleniu podlegał też zawarty w apelacji wniosek

o dopuszczenie dowodu z dokumentu z maja 2014 r., odnoszącego się do zobowiązania podatkowego pozwanego, jako nie mający istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia o świadczeniach za wcześniejszy, zamknięty okres.

Mimo podzielenia ustaleń Sądu pierwszej instancji, Sąd Okręgowy dokonał odmiennej ich oceny z punktu widzenia prawa materialnego. Pomimo, iż jako okoliczność bezsporną ustalił Sąd Rejonowy, że w zamkniętym okresie objętym rozstrzygnięciem pozwany uścił powódce kwoty po 1.000 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, nie nadał tej okoliczności właściwego znaczenia przy ferowaniu wyroku. Oceniając, że pozwany powinien przyczyniać się do zaspokajania tych potrzeb kwotami po 1.500 zł miesięcznie, którą to ocenę Sąd Okręgowy co do zasady podziela, nie uwzględnił Sąd pierwszej instancji, że do kwot po 1.000 zł miesięcznie świadczenia te zostały spełnione w okresie objętym rozstrzygnięciem. Nie orzekał przy tym o świadczeniach na przyszłość, dążąc do stabilizacji stosunków, a za zamknięty, miniony okres, winien był zatem uwzględnić to, w jakiej części należne świadczenia zostały spełnione. Tym samym podniesiony przez apelującego zarzut nieuwzględnienia stopnia, w jakim pozwany przyczyniał się do zaspokojenia potrzeb rodziny należało uznać za uzasadniony. Biorąc pod uwagę wskazaną wyżej okoliczność spełnienia świadczenia do kwot po 1.000 zł miesięcznie, przy uwzględnieniu, że pozwany winien łożyć na rzecz rodziny po 1.500 zł miesięcznie, a nadto będąc związanym granicami zaskarżenia (pozwany zaskarżył wyrok jedynie w części zasądzającej ponad 1.000 zł miesięcznie i do tej kwoty wyrok jest prawomocny), Sąd Okręgowy zobowiązany był zmienić zaskarżone orzeczenia o tyle, że alimenty zasądził zgodnie z żądaniem apelacji.

Z uwagi na powyższe, uwzględniając apelację pozwanego, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmieniono zaskarżony wyrok w wyżej wskazanym zakresie. O kosztach postępowania odwoławczego

orzeczono po myśli art. 108 § 1 kpc w związku z art. 102 kpc, biorąc pod uwagę charakter dochodzonego roszczenia oraz niełatwą sytuację materialną powódki. Wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego nie znajdował uzasadnienia w świetle art. 98 kpc, toteż podlegał oddaleniu.

SSR (del.) Barbara Konińska SSO Magdalena Hupa-Dębska SSO Leszek Dąbek